

телка от Чирпан. Беше хубава девойка. Ожени се за нея и заживяха в къщата при избата в Сотир. Отначало бащата не се интересувал от личния живот на младото семейство. Но след време жена му доведе сестра си, доведе след това и майка си и, както бащата по-късно се изразил, почнали да ядат и пият, да разполагат. А старият Божилов бил голям скъперник и един ден смърнал сина си:

- Какво си ми наловел цялото семейство да ги храня!...
Мари всичките навън!...

Изпъдил ги. Дошли в Пловдив без всякакви средства. Майката и сестрата заминали за Чирпан. Йордан и жена му дошли у нас. По това време аз следвах лозарство във Франция. Посрещнаха ги майка ми. Като й разказали какво станало, тя ги успокои:

- ... Ами! Какво не правите? Ще седите у нас. Ето ви една стая. Тук ще се храните. Няма какво да се тревожите...

Дошел вечерта и баща ми. Разпрели му цялата работа.

- Знам го - рекър им той. - Познавам неговото скъперничество.

В четвъртъка, като пошел при него, баща ми пак го нахокал.

Старият Божилов се заоправдавал:

- Е-е, гости един ден, една седмица, ама с месеци!... Не работят, не копаят... Защо ми са?

Останал непримирим.

След седмица-две баща ми отново подеа пред него:

- Син ти и булката му са у нас... Няма какво. Станалото - станало. Провка ще им дадох. Ще ги прибереш. Такава голяма работа си започнал! Кой ще я върши?

Баща ми се ползуваше с голям авторитет пред него. Склонил го. Отново прибра Йордан и жена му в Сотир.

След време старият Божилов почина от дезинтерия.

Йордан Божилов разви още повече работата. Ориентира се към